

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 480

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 28 iunie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
431.	— Hotărâre privind aprobarea stemei comunei I. L. Caragiale, județul Dâmbovița	2
434.	— Hotărâre privind aprobarea stemei comunei Stoenеști, județul Vâlcea	3
435.	— Hotărâre privind aprobarea stemei municipiului Săcele, județul Brașov	4
436.	— Hotărâre privind aprobarea stemelor comunelor Bărăganul, Salcia Tudor și Traian, județul Brăila	5–6
437.	— Hotărâre privind aprobarea stemelor comunelor Cârlogani și Deveselu, județul Olt	7–8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
712.	— Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea Planului de management și a Regulamentului sitului Natura 2000 ROSCI0119 Muntele Mare	8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
	Decizia nr. 8 din 16 mai 2016 (Complețul competent să judece recursul în interesul legii)	9–15

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE**
privind aprobarea stemei comunei I. L. Caragiale,
județul Dâmbovița

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 10 alin. 2 din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă stema comunei I. L. Caragiale, județul Dâmbovița, prevăzută în anexa nr. 1.

(2) Descrierea și semnificațiile elementelor însumate ale stemei sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(3) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării
regionale și administrației publice,
Vasile Dîncu

București, 16 iunie 2016.
Nr. 431.

ANEXA Nr. 1*

ANEXA Nr. 2

STEMA
comunei I. L. Caragiale, județul Dâmbovița**DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE**
elementelor însumate ale stemei comunei I. L. Caragiale,
județul Dâmbovița**Descrierea stemei**

Stema comunei I. L. Caragiale, potrivit anexei nr. 1, se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, tăiat.

În partea superioară, în câmp albastru, se află un bust de bărbat redat din față, cu mustață, purtând pe cap o pălărie așezată oblic, aproape în bară, cu jumătatea borului din stânga ușor ridicată, îmbrăcat cu cămașă, cravată, vestă închisă pe mijloc, cu șapte nasturi, trei la dreapta, patru la stânga, cu sacou descheiat.

În vârful scutului, în câmp argintiu, se află un stejar verde, al cărui trunchi se evazează în partea de jos, mai pronunțat spre dextra.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Bustul reprezintă dramaturgul Ion Luca Caragiale, născut în localitate și dă denumirea acesteia.

Stejarul simbolizează bogăția silvică a zonei.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea stemei comunei Stoenеști, județul Vâlcea

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 10 alin. 2 din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă stema comunei Stoenеști, județul Vâlcea, prevăzută în anexa nr. 1.

(2) Descrierea și semnificațiile elementelor însumate ale stemei sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(3) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,

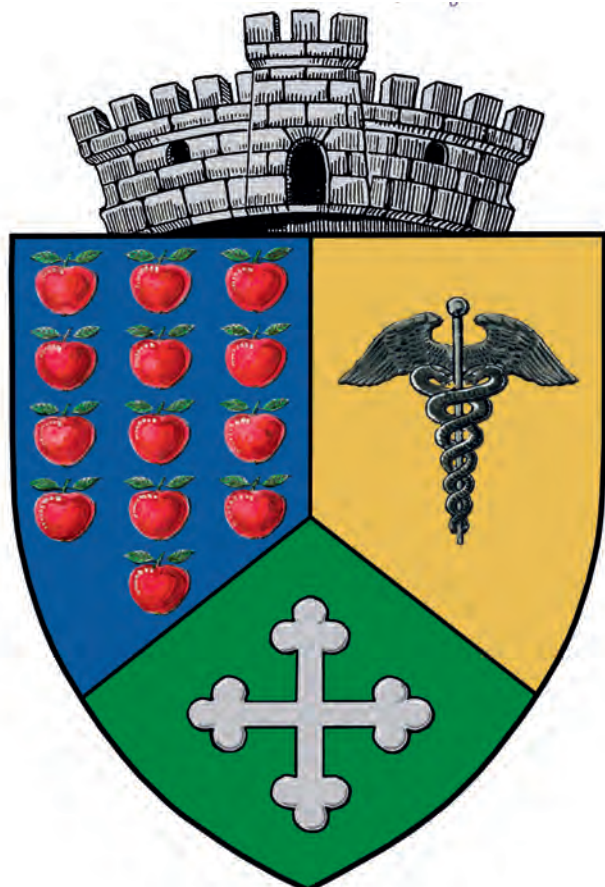
Vasile Dîncu

București, 16 iunie 2016.
Nr. 434.

ANEXA Nr. 1)*

ANEXA Nr. 2

STEMA
comunei Stoenеști, județul Vâlcea

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei comunei Stoenеști,
județul Vâlcea

Descrierea stemei

Stema comunei Stoenеști, potrivit anexei nr. 1, se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, tăiat în furcă răsturnată.

În partea dreaptă, în câmp albastru, se află 13 mere roșii, poziționate 3:3:3:3:1.

În partea stângă, în câmp auriu, se află un caduceu negru.

În vârful scutului, în câmp verde, se află o cruce treflată de argint.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Merele reprezintă una din ocupațiile de bază ale locuitorilor, pomicultura, iar numărul lor indică numărul satelor componente ale comunei.

Caduceul simbolizează comerțul cu fructe, var și bulgări de sare de ocne.

Crucea amintește de așezămintele religioase de pe teritoriul localității, declarate monumente istorice.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea stemei municipiului Săcele, județul Brașov

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 10 alin. 2 din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă stema municipiului Săcele, județul Brașov, prevăzută în anexa nr. 1.

(2) Descrierea și semnificațiile elementelor însumate ale stemei sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(3) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,

Vasile Dîncu

București, 16 iunie 2016.

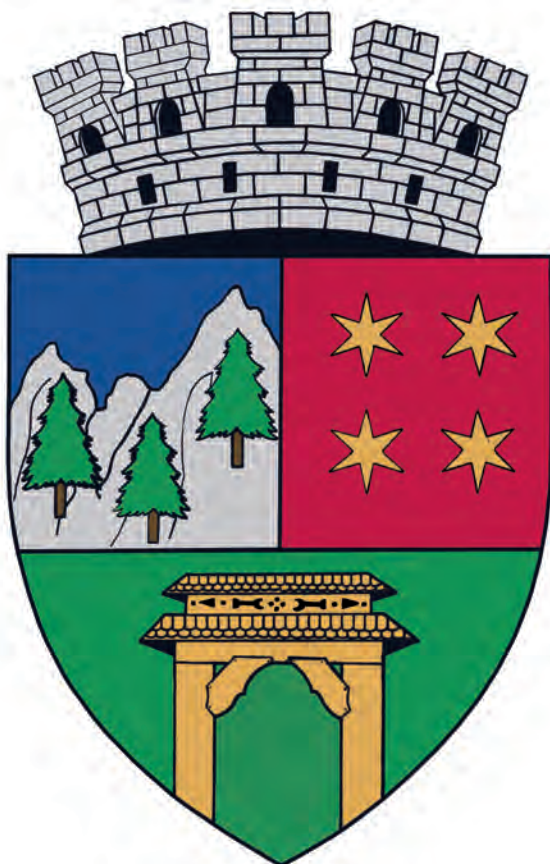
Nr. 435.

ANEXA Nr. 1*)

ANEXA Nr. 2

STEMA

municipiului Săcele, județul Brașov

**DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei municipiului Săcele,
județul Brașov**

Descrierea stemei

Stema municipiului Săcele, potrivit anexei nr. 1, se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, tăiat și despicat.

În partea superioară, în dreapta, în câmp albastru, se află o stâncă de argint cu trei creste pe care se regăsesc trei brazi verzi.

În partea superioară, în stânga, în câmp roșu, se află patru stele de aur, având fiecare câte șase colțuri.

În vârful scutului, în câmp verde, se află o poartă mocănească de aur, terminată cu două acoperișuri suprapuse, cu patru ape, acoperită cu șindrilă. Partea de sus a porții, numită păsărar, este lucrată cu motive specifice zonei. Poarta este susținută de două contrafise arcuite.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu cinci turnuri crenelate.

Semnificațiile elementelor însumate

Brazii și stâncă simbolizează zona muntoasă și bogăția silvică a zonei.

Cele patru stele simbolizează focurile de alarmă. Locuitorii din Săcele, fiind locuitori ai Cetății Bran, trebuiau să semnalizeze astfel primejdiile, tradiție care s-a păstrat peste secole. Numărul stelelor indică cele patru sate componente ale localității.

Poarta mocănească face trimitere la comunitatea de mocani din zona Brașov-Săcele, care au practicat transhumanța cu turme imense de oi încă din cele mai vechi timpuri, fiind un simbol etern al acestei străvechi ocupații.

Coroana murală cu cinci turnuri crenelate semnifică faptul că localitatea are rangul de municipiu.

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind aprobarea stemelor comunelor Bărăganul,
Salcia Tudor și Traian, județul Brăila

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 10 alin. 2 din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă stemele comunelor Bărăganul, Salcia Tudor și Traian, județul Brăila, prevăzute în anexele nr. 1.1—1.3.

(2) Descrierea și semnificațiile elementelor însumate ale stemelor sunt prevăzute în anexele nr. 2.1—2.3.

(3) Anexele nr. 1.1—1.3 și 2.1—2.3 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

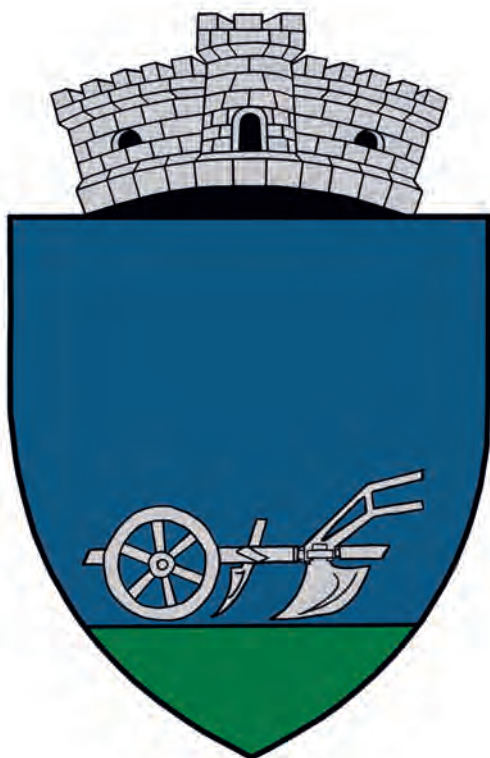
PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,
Vasile Dîncu

București, 16 iunie 2016.
Nr. 436.

ANEXA Nr. 1.1)*

ANEXA Nr. 2.1

STEMA
comunei Bărăganul, județul Brăila**DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE**
elementelor însumate ale stemei comunei Bărăganul,
județul Brăila**Descrierea stemei**

Stema comunei Bărăganul, potrivit anexei nr. 1.1, se compune dintr-un scut triunghiular albastru cu marginile rotunjite, încărcat cu un plug de argint așezat pe o câmpie verde.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Plugul așezat pe câmpia verde face referire la principala ocupație a locuitorilor, agricultura.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1.1 este reprodusă în facsimil.

ANEXA Nr. 1.2*)ANEXA Nr. 2.2

STEMA
comunei Salcia Tudor, județul Brăila

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei comunei Salcia Tudor,
județul Brăila

Descrierea stemei

Stema comunei Salcia Tudor, potrivit anexei nr. 1.2, se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, tăiat și despicat în partea superioară.

În partea superioară, în dreapta, în câmp verde, se află patru spice de grâu de aur, două în registrul inferior, accolade, pe flancuri, de câte o frunză ce se recurbează în jos, care se intersectează la o distanță de 2/3 din înălțimea paielor, cu spicele orientate spre exterior și poziționate în bandă, respectiv în bară, peste care broșează, puțin deasupra punctului lor de intersecție, alte două spice, dispuse între primele, care, la rândul-le, se intersectează la jumătatea paielor, având spicele așezate în pal.

În partea superioară, în stânga, în câmp albastru, se află un berbec de argint.

În vârful scutului, în câmp de argint, se află o salcie verde.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Spicele de grâu și berbecul reprezintă ocupațiile de bază ale locuitorilor, agricultura și creșterea animalelor.

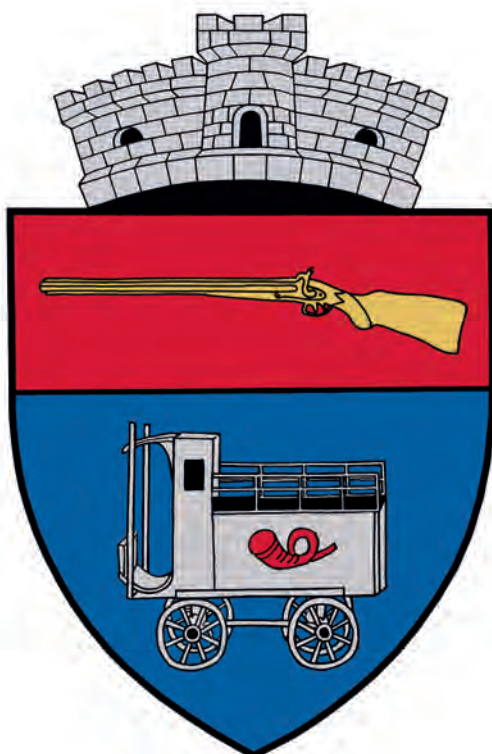
Salcia dă denumirea localității.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1.2 este reprodusă în facsimil.

ANEXA Nr. 1.3*)ANEXA Nr. 2.3

STEMA
comunei Traian, județul Brăila

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei comunei Traian,
județul Brăila

Descrierea stemei

Stema comunei Traian, potrivit anexei nr. 1.3, se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, tăiat în șef.

În partea inferioară, în câmp albastru, se află o caleașcă de poștă de argint, dotată cu o fereastră mică rectangulară, ajurată negru și plasată în partea de sus în dreptul roților din față; pe mijlocul caleștii broșează o goarnă roșie de poștaș, cu deschizătura mare orientată spre dextra.

În șef, în câmp roșu, se află o pușcă lungă de aur, cu țeava orientată spre dreapta.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Pușca face referire la fostul sat Pușca Lungă, înființat înainte de anul 1828, și care în prezent se numește Silistraru.

Caleașca de poștă face trimitere la prima stație de poștă din județul Brăila, aferentă fostei localități Muftiu, astăzi localitatea Traian.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1.3 este reprodusă în facsimil.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind aprobarea stemelor comunelor Cârlogani și Deveselu,
județul Olt

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 10 alin.2 din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă stemele comunelor Cârlogani și Deveselu, județul Olt, prevăzute în anexele nr. 1.1 și 1.2.

(2) Descrierea și semnificațiile elementelor însumate ale stemelor sunt prevăzute în anexele nr. 2.1 și 2.2.

(3) Anexele nr. 1.1, 1.2, 2.1 și 2.2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
 Viceprim-ministru,
 ministrul dezvoltării regionale
 și administrației publice,
Vasile Dîncu

București, 22 iunie 2016.
 Nr. 437.

ANEXA Nr. 1.1)*

ANEXA Nr. 2.1

STEMA
comunei Cârlogani, județul Olt

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei comunei Cârlogani,
județul Olt

Descrierea stemei

Stema comunei Cârlogani, potrivit anexei nr. 1.1, se compune dintr-un scut triunghiular albastru cu marginile rotunjite, tăiat de un brâu de argint.

În partea superioară se află cinci ciorchini de struguri de aur, dispuși 3 : 2, având fiecare câte două frunze de viță-de-vie.

În vârful scutului se află cinci spice de grâu de aur, dispuse în evantai, având extremitățile inferioare unite.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Spicele și ciorchinii simbolizează ocupațiile specifice zonei, agricultura și viticultura, iar numărul spicelor sau ciorchinilor indică numărul satelor componente ale comunei.

Brâul undat reprezintă pârâul Beica, care străbate localitatea.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1.1 este reprodusă în facsimil.

STEMA
comunei Deveselu, județul Olt

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei comunei Deveselu,
județul Olt

Descrierea stemei

Stema comunei Deveselu, potrivit anexei nr. 1.2, se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, tăiat în furcă răsturnată.

În dreapta, în câmp albastru, se află un buzdugan care se încrucișează cu o secure cu tăiș dublu, totul de argint.

În stânga, în câmp argintiu, se află un stejar verde al cărui trunchi se evazează jos, mai pronunțat spre dextra.

În vârful scutului, în câmp roșu, se află cinci spice de grâu de aur, așezate în evantai, având extremitățile inferioare ale celor de pe flancuri ușor curbate și acolate în partea de jos.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Securea și buzduganul amintesc că localitatea a fost sat domnesc pe vremea lui Mihai Viteazu.

Stejarul reprezintă bogăția silvică a zonei.

Spicele de grâu fac referire la ocupația de bază a locuitorilor, agricultura.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1.2 este reprodusă în facsimil.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

privind aprobarea Planului de management și a Regulamentului sitului Natura 2000 ROSCI0119 Muntele Mare

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 108.517 din 11 februarie 2016 al Direcției biodiversitate, ținând cont de Decizia nr. 3.819 din 24 iulie 2014 privind etapa de încadrare a planului, emisă de Agenția pentru Protecția Mediului Alba, Avizul Ministerului Culturii nr. 7.460 din 14 decembrie 2015, Adresa Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale nr. 83.129/163.347/328.774 din 30 decembrie 2015, Adresa Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice nr. 125.713 din 30 decembrie 2015 și Adresa Direcției generale păduri nr. 156.792/I.M. din 10 decembrie 2015,

în temeiul prevederilor art. 21 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 38/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Planul de management al sitului Natura 2000 ROSCI0119 Muntele Mare, prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă Regulamentul sitului Natura 2000 ROSCI0119 Muntele Mare, prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,

Viorel Traian Lascu,
secretar de stat

București, 11 aprilie 2016.
Nr. 712.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 480 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 8

din 16 mai 2016

Dosar nr. 4/2016

Iulia Cristina Tarcea	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Lavinia Curelea	— președintele Secției I civile
Roxana Popa	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Mirela Sorina Popescu	— președintele Secției penale
Paula C. Pantea	— judecător la Secția I civilă
Alina Sorinela Macavei	— judecător la Secția I civilă
Mirela Vișan	— judecător la Secția I civilă
Cristina Petronela Văleanu	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Laura Mihaela Ivanovici	— judecător la Secția I civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Nela Petrișor	— judecător la Secția a II-a civilă
Marian Budă	— judecător la Secția a II-a civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Gabriela Elena Bogasiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Viorica Trestianu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iuliana Rîciu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Simona Camelia Marcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Duican	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mariana Ghena	— judecător la Secția penală
Rodica Cosma	— judecător la Secția penală

Completul competent să judece recursul în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 4/2016 a fost constituit conform dispozițiilor art. 516 alin. (2) din Codul de procedură civilă și ale art. 27² alin. (2) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror Antonia Constantin.

La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Elena Adriana Stamatescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27³ din Regulamentul privind organizarea și

funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la *interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 7 lit. a) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 460 alin. 1, art. 246 alin. 1 și 3 și art. 274 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, în prezent art. 790 alin. (1), art. 406 alin. (1) și (3) și art. 453 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în referire la obligarea executorului judecătoresc la plata cheltuielilor de judecată, în situația în care acesta a renunțat la cererea de validare a popririi ori aceasta a fost respinsă de instanță, ca urmare a îndeplinirii obligațiilor de către terțul poprit sau de către debitor.*

Magistratul-asistent referă cu privire la obiectul recursului în interesul legii, precum și cu privire la faptul că la dosar au fost depuse hotărâri contradictorii pronunțate de instanțele judecătorești, că judecătorii-raportori au fost desemnați, conform prevederilor art. 516 alin. (5) din Codul de procedură civilă, doamnele judecător Cristina Petronela Văleanu de la Secția I civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție și Viorica Trestianu de la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și domnul judecător Marian Budă de la Secția a II-a civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție și că a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori.

Doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, acordă cuvântul doamnei procuror Antonia Constantin, în susținerea recursului în interesul legii.

Doamna procuror Antonia Constantin arată, mai întâi, că, deși hotărârile judecătorești contradictorii au fost pronunțate numai sub incidența Codului de procedură civilă din 1865, se impune dezlegarea problemei de drept și din perspectiva dispozițiilor corespondente din Codul de procedură civilă, care au preluat vechea reglementare.

În ceea ce privește problema de drept ce face obiectul recursului în interesul legii s-au conturat două orientări ale practicii: într-o primă orientare jurisprudențială, instanțele au obligat executorul judecătoresc la plata cheltuielilor de judecată către terțul poprit. În argumentarea acestei opinii s-a reținut că dispozițiile art. 274 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865 transpun în plan procesual instituția răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie, în cadrul procesului, fapta delictuală fiind constituită de inițierea și desfășurarea unui litigiu.

Întrucât cererea de validare a popririi a fost formulată de executorul judecătoresc în nume propriu, iar nu în numele creditorului și, de asemenea, cererea de renunțare la judecată s-a formulat tot de către acesta, în nume propriu, după comunicarea cererii de chemare în judecată și emiterea citațiilor, în cauză devin incidente dispozițiile art. 274 alin. 1 și art. 246 alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865, culpa procesuală

a executorului judecătoresc deducându-se din însăși formularea unei acțiuni, urmată de renunțarea la judecarea acesteia.

Într-o a doua orientare jurisprudențială, instanțele de judecată au respins cererea formulată de terțul poprit, prin care s-a solicitat obligarea executorului judecătoresc la plata cheltuielilor de judecată, reținând că acesta, prin sesizarea instanței de judecată în procedura judiciară de validare a popririi, întemeiată pe dispozițiile art. 460 alin. 1 din Codul procedurii civile din 1865, nu are calitate de reclamant, nu reprezintă creditorul și nici nu se substituie acestuia. În această procedură, executorul judecătoresc își păstrează doar calitatea de a sesiza instanța cu cererea de validare a popririi, după care, obligatoriu, se citează creditorul și debitorul.

Atât poprirea, cât și validarea popririi sunt acte de executare silită, care cad în sfera de competență funcțională a executorului judecătoresc, dar părțile raportului juridic de executare silită rămân aceleași, în principal creditorul și debitorul, alături de terțul poprit, în cazul popririi.

Sesizând instanța în vederea validării popririi, rezultă că acesta și-a exercitat prerogativa conferită de lege și, câtă vreme terțul poprit nu a produs nicio dovadă relativ la pretinsul abuz de drept prevăzut de art. 15 din Codul civil, executorul judecătoresc nu poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată.

Procurorul general a apreciat ca fiind în litera și spiritul legii cea de-a doua orientare jurisprudențială.

În cererea de validare a popririi, executorul judecătoresc acționează în temeiul unei legitimize procesuale active excepționale *ex lege*, nefiind parte în raportul execuțional. Or, numai partea poate fi obligată la cheltuieli de judecată. În susținerea acestui punct de vedere, procurorul general s-a raportat la dispozițiile Codului de procedură civilă, precum și la statutul executorului judecătoresc, așa cum a fost el reglementat prin legea organică.

De aceea, solicită admiterea recursului în interesul legii și pronunțarea unei hotărâri de unificare a practicii.

Vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecătorescă Iulia Cristina Tarcea, declară dezbaterile închise, iar completul de judecată rămâne în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

I. Problema de drept ce a generat practica neunitară

1. Din cuprinsul recursului în interesul legii, declarat potrivit prevederilor art. 514 din Codul de procedură civilă de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, rezultă că în practica instanțelor nu există un punct de vedere unitar cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 7 lit. a) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 460 alin. 1, art. 246 alin. 1 și 3 și art. 274 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, în prezent art. 790 alin. (1), art. 406 alin. (1) și (3) și art. 453 alin. (1) din Codul de procedură civilă, cu referire la problema de drept privind obligarea executorului judecătoresc la plata cheltuielilor de judecată, în situația în care acesta a renunțat la cererea de validare a popririi ori cererea a fost respinsă de instanță, ca urmare a îndeplinirii obligațiilor de către terțul poprit sau de către debitor.

2. Procurorul general a apreciat că, deși hotărârile judecătorești contradictorii au fost pronunțate numai sub incidența Codului de procedură civilă din 1865, se impune dezlegarea problemei de drept, întrucât dispozițiile care reglementează materia își găsesc corespondent și în Codul de procedură civilă actual.

II. Examenul jurisprudențial

3. Într-o primă orientare jurisprudențială, instanțele au obligat executorul judecătoresc la plata cheltuielilor de judecată către terțul poprit. În argumentarea acestei opinii s-a reținut că dispozițiile art. 274 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865 transpun în plan procesual instituția răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie, în cadrul procesului, fapta delictuală fiind constituită de inițierea și desfășurarea unui litigiu.

Prin art. 246 alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865 s-a stabilit, în mod expres, că și în situația renunțării la judecată, dacă aceasta s-a făcut după comunicarea cererii de chemare în judecată, instanța, la cererea pârâtului, îl va obliga pe reclamant la plata cheltuielilor.

Întrucât cererea de validare a popririi a fost formulată de executorul judecătoresc în nume propriu, nu în numele creditorului, iar cererea de renunțare la judecată s-a formulat tot de către acesta, în nume propriu, după comunicarea cererii de chemare în judecată și emiterea citațiilor, în cauză devin incidente dispozițiile art. 274 alin. 1 și art. 246 alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865, culpa procesuală a executorului judecătoresc deducându-se din însăși formularea unei acțiuni, urmată de renunțarea la judecarea acesteia.

S-a apreciat că este lipsită de relevanță juridică împrejurarea că executorul judecătoresc a renunțat la cerere, ca urmare a executării voluntare de către debitor a obligației stabilite prin titlul executoriu, după introducerea cererii de validare, de vreme ce s-a luat act de această renunțare, fără a se mai analiza în fond cererea de validare a popririi, pentru a se constata stingerea creanței creditorului prin plata voluntară făcută de debitor.

S-a mai arătat că nu pot fi permise susținerile executorului judecătoresc potrivit cărora cererea a fost formulată în exercitarea atribuțiilor sale, ca autoritate recunoscută de stat în procedura executării silite, deoarece art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865 recunoaște și acestuia posibilitatea de a sesiza instanța cu o cerere de validare a popririi, în vederea recuperării de către creditor a creanței prevăzute în titlul executoriu pus în executare silită. O interpretare contrară ar crea un prejudiciu terțului poprit chemat în judecată de executorul judecătoresc, deoarece acesta nu și-ar putea recupera cheltuielile de judecată nici de la executorul judecătoresc și nici de la creditor, care nu a fost parte în cauză.

În plus, cheltuielile de judecată la care a fost obligat executorul judecătoresc, din culpa sa, pot fi avute în vedere, eventual, drept cheltuieli de executare, ipoteză în care acesta se va putea desocoti cu creditorul în favoarea căruia a acționat.

4. Într-o a doua orientare jurisprudențială, instanțele de judecată, dimpotrivă, au respins cererea formulată de terțul poprit, prin care s-a solicitat obligarea executorului judecătoresc la plata cheltuielilor de judecată, reținând că temeiul juridic pentru acordarea cheltuielilor de judecată îl reprezintă atitudinea procesuală culpabilă a părții care a căzut în pretenții și care declanșează o răspundere civilă delictuală, al cărei conținut îl reprezintă obligația de reparare a prejudiciului cauzat, adică restituirea sumelor de bani pe care le-a suportat partea care a câștigat procesul.

Părțile raportului juridic având ca obiect obligația de plată a cheltuielilor de judecată se stabilesc de la caz la caz, fie în funcție de persoana reclamantului, fie a pârâtului sau a altor părți, cum ar fi chematul în garanție sau intervenientul accesoriu, fiind esențial de stabilit în acest raport juridic calitatea de parte, culpa procesuală și existența unui prejudiciu material suferit de victima culpei procesuale a părții care a căzut în pretenții.

Un caz aparte, cum este și cel în cauză, îl reprezintă stabilirea calității de parte a executorului judecătoresc în procedura de validare a popririi și obligarea acestuia la suportarea cheltuielilor de judecată, care pot fi ocazionate de către debitor sau terțul poprit, în caz de respingere a cererii sau de renunțare la judecată în condițiile art. 246 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865.

Art. 2 alin. (1) și art. 7 lit. a) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată, cu modificările și completările ulterioare (în continuare *Legea nr. 188/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare*), prevăd, în mod expres, că executorul judecătoresc este investit să îndeplinească un serviciu de interes public, având atribuția de a pune în executare, în forma prevăzută de lege, ca modalitate de executare silită, dispozițiile cu caracter civil din titlurile executorii.

Față de conținutul normei din legea specială, dar și din stabilirea subiecților raportului juridic civil în obligația de plată a cheltuielilor de judecată, executorul judecătoresc, prin sesizarea instanței de judecată în procedura judiciară de validare a popririi, întemeiată pe dispozițiile art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, nu are calitate de reclamant, nu reprezintă creditorul și nici nu se substituie acestuia. În această procedură, executorul judecătoresc își păstrează doar calitatea de a sesiza instanța cu cererea de validare a popririi, după care, obligatoriu, instanța va cita creditorul și debitorul.

Executorul judecătoresc dobândește calitate proprie de parte în proces în ipoteza reglementată de art. 399 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă din 1865, adică în cazul refuzului începerii executării silite sau întocmirii unui act de procedură. În această situație este legitimată calitatea procesuală pasivă a executorului judecătoresc, întrucât el este cel obligat în raportul juridic litigios născut în cursul executării silite.

Nu același raționament poate fi folosit și în ipoteza aflată în discuție, în sensul de a se atribui calitate procesuală activă proprie executorului judecătoresc atunci când investește instanța cu o cerere de validare a popririi, în care nu este titularul dreptului pretins și nici mandatarul celui care are acest drept, respectiv al creditorului. În această ipoteză, executorul judecătoresc nu are niciun raport juridic legal nici cu terțul poprit care, la rândul lui, este obligat prin lege față de creditor să indisponibilizeze sumele de bani pe care le datorează debitorului, declarându-le poprite în măsura necesară pentru realizarea obligației ce se execută silit (art. 454 din Codul de procedură civilă din 1865).

Atât poprirea, cât și validarea popririi (art. 453 și art. 460 din Codul de procedură civilă din 1865) sunt acte de executare silită, care cad în sfera de competență funcțională a executorului judecătoresc, dar părțile raportului juridic de executare silită rămân aceleași, în principal, creditorul și debitorul, alături de terțul poprit, în cazul popririi.

Odată cu sesizarea sa de către creditor, executorul judecătoresc este investit să ia măsuri pentru a asigura satisfacerea drepturilor acestuia, actele procedurale fiind emise, exclusiv, în favoarea creditorului, iar nu spre satisfacerea unor drepturi proprii, efectele actelor sale producându-se în patrimoniul creditorului.

Pe de altă parte, în cazul în care procedura cererii de validare a popririi a fost declanșată după intrarea în vigoare a noului Cod civil, în cauză devin incidente dispozițiile art. 1.357 alin. (1) din acest act normativ, care prevăd vinovăția drept condiție pentru nașterea obligației de reparare a prejudiciului, în lipsa căreia răspunderea civilă delictuală nu poate fi antrenată.

Un argument în plus, care conduce la respingerea cererii de obligare a executorului judecătoresc la plata cheltuielilor de judecată, se desprinde și din prevederile art. 1.353 din Codul civil, care dispun că acela ce cauzează un prejudiciu prin chiar exercițiul drepturilor sale nu este obligat să îl repare, cu excepția cazului în care dreptul este exercitat abuziv.

Or, răspunderea civilă a executorului judecătoresc poate fi angajată numai pentru cauzarea de prejudicii prin încălcarea obligațiilor sale profesionale, potrivit dispozițiilor art. 45 alin. (1) din Legea nr. 188/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Sesizând instanța în vederea validării popririi, rezultă că acesta și-a exercitat prerogativa conferită de lege și, câtă vreme terțul poprit nu a produs nicio dovadă relativ la pretinsul abuz de drept prevăzut de art. 15 din Codul civil, executorul judecătoresc nu poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată.

III. **Opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție**

5. Procurorul general a apreciat ca fiind în litera și spiritul legii cea de-a doua orientare jurisprudențială.

Din dispozițiile art. 460 din Codul de procedură civilă din 1865, în prezent art. 790 alin. (1) din Codul de procedură civilă, rezultă că legitimarea procesuală activă pentru formularea unei cereri de validare a popririi revine părților, respectiv creditorului sau debitorului urmărit, precum și executorului judecătoresc.

Atât creditorul, cât și debitorul justifică un interes pentru formularea cererii de validare a popririi, deoarece refuzul terțului poprit de a executa poprirea poate echivala cu o nerecunoaștere a creanței, iar în această procedură instanța verifică existența raporturilor obligaționale dintre părți.

Executorului judecătoresc i se recunoaște însă de către legiuitor legitimare procesuală activă, numai ca o excepție de la principiul disponibilității, în considerarea serviciului public îndeplinit, de a pune în executare dispozițiile civile din titlurile executorii, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 7 lit. a) din Legea nr. 188/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Totodată, art. 52 alin. (1) din Legea nr. 188/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că „executarea silită și celelalte acte care sunt de competența executorului judecătoresc se îndeplinesc la cerere, dacă legea nu dispune altfel”.

Așadar, abilitarea executorului judecătoresc, conferită de legiuitor, de a sesiza instanța de executare este precedată de sesizarea creditorului urmărit, iar instanța este obligată, în conformitate cu dispozițiile art. 460 alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865, în prezent art. 790 alin. (3) din Codul de procedură civilă, să citeze creditorul, debitorul și terțul poprit.

Legitimarea procesuală a executorului judecătoresc este, prin urmare, una limitată și diferită față de cea a altor subiecte de drept.

Or, dispozițiile art. 274 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, în prezent art. 453 alin. (1) din Codul de procedură civilă, dispun că „partea care cade în pretenții”, respectiv „partea care pierde procesul”, va fi obligată, la cerere, să plătească cheltuielile de judecată în litigiul pe care l-a ocazionat, fiind evident că, în sistemul juridic românesc, numai părțile pot fi obligate la plata cheltuielilor de judecată.

Fundamentul răspunderii pentru plata cheltuielilor de judecată stă în culpa procesuală a părții, culpă dovedită prin aceea că a pierdut procesul. Ca atare, în analiza îndreptățirii părții adverse de a pretinde cheltuieli de judecată de la partea care a pierdut procesul, nu este necesar a se stabili existența unei culpe în sensul art. 998 din Codul civil din 1864, în prezent art. 1.357 din Codul civil, deoarece legiuitorul a prezumat existența culpei procesuale a părții, culpă ce rezultă din simplul fapt că ea a pierdut procesul, independent de diligențele pe care le-a făcut sau de conduita părții adverse.

În concluzie, executorul judecătoresc nefiind parte în procedura validării popririi, la baza acțiunii acestuia neaflându-se un drept sau interes specific „părții”, ci legitimarea conferită *ex lege* în procedura execuțională, nu poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată în situația în care renunță la judecată în temeiul art. 246 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă din 1865, în prezent art. 406 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă.

IV. Jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului

6. În urma verificărilor efectuate relativ la jurisprudența Curții Constituționale s-a constatat că, în mai multe rânduri, a fost respinsă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, astfel cum rezultă din deciziile nr. 1.164 din 17 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 731 din 28 octombrie 2009, și nr. 1.278 din 29 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 29 noiembrie 2011, invocată pentru aspecte care vizează dreptul la un proces echitabil.

Instanța de contencios constituțional a reținut că textul de lege criticat nu aduce nicio atingere dreptului la un proces echitabil al debitorului, care beneficiază de aceleași drepturi și garanții procesuale ca și celelalte părți implicate în această procedură. Potrivit art. 460 alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865, instanța de executare sesizată cu cererea de validare a poprii va cita creditorul urmăritor, debitorul și terțul poprit. Ca urmare, numai în contradictoriu cu aceștia, ca părți ale raportului juridic dedus judecării, se analizează dacă terțul poprit datorează debitorului sume de bani, cu respectarea pentru toate părțile a garanțiilor care caracterizează dreptul la un proces echitabil.

În legătură cu statutul executorilor judecătorești, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a apreciat că aceștia „nu fac parte din autoritatea judecătorească”, că activitatea lor, „potrivit art. 4 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, se află sub coordonarea și controlul Ministerului Justiției”, având statutul „reprezentanților unui serviciu administrativ, care nu se bucură de garanțiile de independență și imparțialitate ale instanței de judecată” (a se vedea Decizia nr. 458 din 31 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 17 aprilie 2009, referitor la admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3731 din Codul de procedură civilă din 1865, astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 13 din Legea nr. 459/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă).

S-a mai reținut că executorii judecătorești acționează în interesul unei bune administrări a justiției, reprezentând un organ auxiliar al acesteia, care are rolul de a pune în practică hotărârea pronunțată de instanță. Executorul judecătorec nu spune dreptul, deci nu realizează o activitate jurisdicțională, ci numai execută întocmai dispozițiile judecătorului, cuprinse în hotărârea instanței, potrivit competențelor prevăzute de lege [Decizia nr. 631 din 26 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 1 august 2007; Decizia nr. 935 din 7 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 6 octombrie 2011, referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 7 din Legea nr. 188/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare; Decizia nr. 1.305 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 13 ianuarie 2012, referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) lit. a) și art. 9 alin. (1) din Legea nr. 188/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare; Decizia nr. 503 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 892 din 9 decembrie 2014].

Prin Decizia nr. 895 din 17 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 4 februarie 2016, instanța de contencios constituțional a reținut că executorul judecătorec, deși îndeplinește un serviciu public, îl reprezintă pe creditor în raportul execuțional care s-a născut între creditor și debitor, fiind, practic, un agent al acestuia; de altfel, onorariul său, parte a cheltuielilor de executare, chiar dacă, în final, cade în sarcina debitorului, este avansat de creditor (art. 670 din Codul de procedură civilă). Astfel cum s-a subliniat și în Decizia nr. 458 din 31 martie 2009, amintită

anterior, executorul judecătorec nu face parte din autoritatea judecătorească, iar activitatea sa, potrivit art. 4 din Legea nr. 188/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se află sub coordonarea și controlul Ministerului Justiției.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 631 din 26 iunie 2007, mai sus citată, referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 188/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a subliniat faptul că, în concordanță cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, activitatea executorilor judecătorești constituie „un element esențial al statului de drept”, iar, întrucât aceștia nu dețin forța publică coercitivă, „statului îi revine obligația de a lua toate măsurile necesare pentru ca ei să poată duce la îndeplinire sarcina cu care au fost investiți, în special prin asigurarea concursului efectiv al altor autorități care pot impune prin forță executarea atunci când este cazul, măsuri în lipsa cărora garanțiile de care beneficiază justițiabilul în fața instanțelor își pierd rațiunea de a fi” (*Cauza Pini și Bertani/Manera și Atripaldi împotriva României*, 2004).

În motivarea Deciziei Curții Constituționale nr. 162 din 22 aprilie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 9 mai 2003, s-a reținut cu privire la critica de neconstituționalitate cu privire la art. 399 din Codul de procedură civilă din 1865 că, în cadrul executării silite, ca și în cazul contestației la executare, organul de executare nu are interese proprii și, în consecință, nu are calitatea de parte în proces și nu este necesar să fie citat ca atare, iar problema unei asemenea calități a organului de executare s-ar putea pune numai în ipoteza din art. 399 alin. 1 ultima teză din Codul de procedură civilă din 1865, atunci când se face contestație la executare pentru motivul că „organul de executare refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile prevăzute de lege”.

7. În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că, în cazul executării silite a unei sentințe sau decizii, executarea trebuie să fie considerată ca făcând parte din proces, în sensul art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, neexecutarea angajând responsabilitatea statului, deoarece actele sau omisiunile administrației nu pot avea drept consecință nici împiedicarea executării, nici, cu atât mai puțin, repunerea în discuție a fondului deciziei. De aici rezultă că autoritățile potențial responsabile trebuie să ia măsurile adecvate și suficiente pentru a asista creditorul, chiar dacă acesta este statul, în recuperarea efectivă a prejudiciului cauzat, întrucât, altfel, protejarea drepturilor creditorului ar deveni teoretică sau iluzorie, iar nu concretă și efectivă.

V. Opinia specialiștilor consultați

8. Centrul de drept procesual civil al Facultății de Drept din cadrul Universității din București — prof. univ. dr. Viorel Mihai Ciobanu, conf. univ. dr. Traian Cornel Briciu, lect. univ. dr. Claudiu Constantin Dinu, lect. univ. dr. Mirela Stancu, asist. univ. dr. Liviu Gheorghe Zidaru — a apreciat corectă a doua orientare jurisprudențială, având în vedere că suportarea cheltuielilor de judecată în cadrul cererii de validare a poprii trebuie analizată prin raportare la părțile executării silite și ținând cont de regimul juridic al cheltuielilor de executare.

VI. Raportul asupra recursului în interesul legii

9. Judecătorii-raportori, constatând, în primul rând, că acest recurs în interesul legii este admisibil, în raport cu dispozițiile art. 514—515 din Codul de procedură civilă, referitoare la titularul sesizării și existența unei practici neunitare, au apreciat că executorul judecătorec nu poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată, în situația în care acesta a renunțat la cererea de validare a poprii ori cererea a fost respinsă de instanță, ca urmare a îndeplinirii obligațiilor de către terțul poprit sau de către debitor.

VII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea cu recurs în interesul legii, raportul întocmit de judecătorii-raportori și dispozițiile legale ce se solicită a fi interpretate în mod unitar, reține următoarele:

Asupra admisibilității recursului în interesul legii

10. Înalta Curte de Casație și Justiție constată că recursul în interesul legii îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 514 și 515 din Codul de procedură civilă, fiind exercitat de un subiect de drept căruia legea îi recunoaște legitimare procesuală, având ca obiect o problemă de drept pentru care s-a făcut dovada că a fost soluționată diferit prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile pronunțate de instanțele judecătorești din țară, astfel cum rezultă din cuprinsul hotărârilor anexate sesizării.

Deși hotărârile judecătorești contradictorii au fost pronunțate numai sub incidența Codului de procedură civilă din 1865, dezlegarea problemei de drept pe calea unei decizii obligatorii este necesară, întrucât dispozițiile care reglementează materia își găsesc corespondent și în Codul de procedură civilă actual, astfel încât determinarea legii aplicabile unei executări silită, cea nouă sau cea veche, va fi realizată prin raportare la data cererii de executare silită formulate de creditor și adresate executorului judecătoresc, atât timp cât acest reper temporal este cel care marchează începutul executării silită, ca fază a procesului civil.

Asupra problemei de drept

11. Înalta Curte este chemată să interpreteze, în vederea aplicării unitare, dispozițiile *art. 2 alin. (1) și art. 7 lit. a) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 460 alin. 1, art. 246 alin. 1 și 3 și art. 274 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, în prezent art. 790 alin. (1), art. 406 alin. (1) și (3) și art. 453 alin. (1) din Codul de procedură civilă.*

12. În esență, problema de drept care a fost soluționată diferit de instanțele judecătorești vizează posibilitatea legală de obligare a executorului judecătoresc, în raport cu conținutul normelor speciale înscrise în legea care reglementează activitatea acestei categorii profesionale, la plata cheltuielilor de judecată, în situația în care acesta a renunțat la judecarea cererii de validare a popririi ori cererea a fost respinsă de instanță, în acest ultim caz interpretarea vizând doar situația în care respingerea cererii de validare a fost consecința îndeplinirii obligațiilor rezultate din titlul executoriu.

13. Referitor la interpretarea dispozițiilor legale în discuție, cu titlu prealabil, se impune a sublinia faptul că executarea în natură și voluntară a obligației stabilite în sarcina debitorului printr-o hotărâre judecătorească sau alt titlu executoriu a fost transpusă în planul dreptului procesual civil, cu valoare de principiu. Însă, în situația neexecutării benevole de către debitor a obligației sale, legiuitorul a instituit un ansamblu de mijloace procedurale menite realizării dreptului recunoscut creditorului, prin titlu său executoriu. Astfel, în situația în care debitorul nu execută de bunăvoie obligația sa, aceasta se duce la îndeplinire prin executare silită, care începe odată cu sesizarea organului de executare, la cererea creditorului, dacă prin lege nu se dispune altfel, ca expresie a aplicabilității principiului disponibilității și în materia executării silită.

14. Codul de procedură civilă și Legea nr. 188/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, consacră regula potrivit căreia executarea silită a oricărui titlu executoriu se realizează de către executorul judecătoresc căruia i se conferă un rol activ în tot cursul executării, drept consecință a faptului că acesta exercită un serviciu public, a cărui normală desfășurare trebuie garantată chiar de către stat, în virtutea obligației pozitive reglementate, în mod expres, în art. 626 din Codul de procedură civilă.

Așadar, impunerea realizării întocmai a dispozițiilor cuprinse în titlul executoriu se duce la îndeplinire cu concursul organului

de executare, respectiv al executorului judecătoresc, acesta fiind autoritatea investită de stat cu puterea de a impune debitorului urmărit sau unor terțe persoane care dețin bunurile acestuia obligația de a executa dispozițiile cuprinse în titlul executoriu.

15. Problema de drept asupra căreia instanța supremă este chemată a se pronunța reclamă necesitatea de a clarifica împrejurarea dacă, în raport cu statutul și competența conferite prin legea specială și dispozițiile procedurale, executorul judecătoresc are calitatea de parte în procedura de validare a popririi, dat fiind faptul că temeiul juridic pentru acordarea cheltuielilor de judecată este reprezentat de atitudinea procesuală culpabilă a părții care „cade în pretenții”, deoarece, potrivit art. 274 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865 [corespondent art. 453 alin. (1) din Codul de procedură civilă], obligația plății cheltuielilor de judecată poate fi instituită numai în sarcina persoanei care are calitatea de parte.

Dispozițiile înscrise în Legea nr. 188/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, reglementează organizarea și exercitarea profesiei de executor judecătoresc stipulând, în cuprinsul art. 2 alin. (1) și art. 7 lit. a), că executorii judecătorești sunt învestiți să îndeplinească un serviciu de interes public constând în executarea silită a dispozițiilor civile din titlurile executorii, precum și îndeplinirea altor atribuții date prin lege în competența lor. Totodată, articolul 2 alin. (2) din același act normativ stipulează că actele îndeplinite de executorii judecătorești, în limitele competențelor legale, purtând ștampila și semnătura acestora, precum și numărul de înregistrare și data, sunt acte de autoritate publică și au forța probantă prevăzută de lege.

Așadar, din interpretarea sistematică a celor două articole evocate rezultă că profesia de executor judecătoresc are un statut special, care implică exercitarea autorității statului în vederea ducerii la îndeplinire a dispozițiilor cuprinse în hotărârile judecătorești și alte titluri executorii, scop în care legiuitorul a conferit autoritatea necesară actelor înfăptuite de către acesta, în cadrul competențelor sale, calificându-le ca acte de autoritate publică, cu forța probantă corespunzătoare unor asemenea acte, în măsura în care sunt datate și înregistrate și poartă ștampila și semnătura executorului judecătoresc.

16. Examinarea poziției procesuale a executorului judecătoresc pentru sesizarea instanței de executare în vederea validării popririi reclamă necesitatea de a se avea în vedere natura juridică a etapei validării, respectiv de măsură de executare silită, în cadrul procedurii de urmărire silită prin poprire.

În scopul eficientizării procedurii execuționale a popririi, legiuitorul a prevăzut posibilitatea executării silită directe a terțului poprit, în cazul în care nu își îndeplinește obligațiile legale ce îi revin pentru efectuarea popririi. Or, această posibilitate de constrângere a terțului, realizată prin intermediul instanței de executare, evidențiază importanța validării popririi ca procedură de excepție, determinată de conduita terțului poprit.

Astfel, potrivit art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă de la 1865 [corespondent art. 790 alin. (1) din Codul de procedură civilă] „*Dacă terțul poprit nu-și mai îndeplinește obligațiile ce-i revin pentru efectuarea popririi, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă a liberat-o debitorului poprit, creditorul, debitorul sau organul de executare, în termen de 3 luni de la data când terțul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, poate sesiza instanța de executare, în vederea validării popririi*”.

Textul analizat consacră sfera persoanelor cărora legiuitorul le deschide exercițiul dreptului de a sesiza instanța de executare cu cerere de validare în scopul aplicării normelor sancționatoare în privința terțului care nu a îndeplinit obligațiile legale ce îi

reveneau pentru efectuarea popririi și îndeștulara creanței creditorului.

Refuzul terțului poprit de a executa poprirea poate echivala cu o nerecunoaștere a creanței, astfel încât creditorul urmărit și debitorul, ca părți ale raportului juridic execuțional, derivat din titlul executoriu, justifică interesul în formularea cererii de validare a popririi. În cursul acestei proceduri, ce îmbracă forma unui proces civil, instanța are obligația să verifice, pe fond, existența raporturilor obligaționale dintre părți, pentru a da o hotărâre de validare a popririi. Din această perspectivă, trebuie avut în vedere că etapa validării popririi are ca efect principal transferul creanței poprite din patrimoniul debitorului urmărit în cel al creditorului popritor, cesiune necesară atunci când terțul nu își îndeștește obligațiile stabilite de lege în sarcina sa și care constituie temeiul de drept material al urmării directe a patrimoniului terțului poprit, în măsura necesară realizării sumelor pentru care s-a dispus validarea și care constituie titlul executoriu al creditorului popritor împotriva terțului poprit.

Drept urmare, numai în contradictoriu cu aceste părți ale raportului juridic dedus judecării se analizează dacă terțul poprit datorează sume de bani, cu respectarea pentru toate părțile a garanțiilor care caracterizează dreptul la un proces echitabil.

17. Cu titlu de excepție de la principiul disponibilității, pe lângă creditorul urmărit și debitor, dispozițiile procedurale conferă expres și executorului judecătoresc dreptul de a sesiza instanța de executare cu cerere de validare a popririi.

Așadar, normele înscrise în art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865 [corespondent art. 790 alin. (1) din Codul de procedură civilă] instituie *ex lege* dreptul executorului judecătoresc de a sesiza instanța de executare cu cerere de validare a popririi și, implicit, îi conferă o legitimare procesuală specială într-un atare demers judiciar, în considerarea serviciului public îndeplinit, de a pune în executare dispozițiile civile din titlurile executorii, potrivit art. 2 alin. (1) și art. 7 lit. a) din Legea nr. 188/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Dat fiind caracterul de măsură de executare al etapei validării popririi, rațiunea justificării unui atare caz de intervenție activă a executorului judecătoresc în cadrul procedurii judiciare execuționale se axează pe considerente de asigurare a legalității actelor de urmărire pe care acesta le îndeștește și de recunoaștere a posibilității organului de executare de a sesiza instanța de executare, ca expresie a rolului său activ în desfășurarea executării silite. În plus, validarea popririi constituie un act de executare a cărui îndeștinire este solicitată de executor în beneficiul creditorului, ca orice act de executare efectuat de către acesta, ce are ca finalitate realizarea integrală și cu celeritate a obligației prevăzute în titlul executoriu.

18. Astfel, configurarea elementelor legitimității procesuale extraordinare a executorului judecătoresc în cadrul cererii de validare a popririi, în considerarea atribuțiilor ce-i sunt acordate de lege în procedura execuțională, se circumscrie unui mecanism juridic de realizare a obligației impuse persoanelor care datorează sume de bani debitorului urmărit sau dețin bunuri pentru acesta de a comunica informațiile necesare. Cum actele executorului judecătoresc sunt calificate ca acte de autoritate publică, ce pot fi duse la îndeștinire prin constrângere, sesizarea instanței de executare cu cererea de chemare în judecată a terțului poprit reprezintă o modalitate de a-l obliga să răspundă cu privire la sumele de bani ori titlurile pe care le datorează debitorului.

19. Faptul că dispozițiile procedurale recunosc executorului judecătoresc, față de rolul central și esențial pe care îl exercită în desfășurarea executării silite, dreptul de a sesiza instanța în vederea validării popririi nu are semnificația că, în urma exercitării acestei prerogative, acesta dobândește calitate procesuală proprie. Executorul judecătoresc nu este parte în

raportul execuțional existent între creditor și debitor, care are ca temei titlul executoriu și nu se află în niciun raport juridic legal cu terțul poprit care, la rândul lui, se află într-un raport juridic obligațional cu debitorul și este obligat, prin lege, față de creditor să indisponibilizeze sumele de bani pe care le datorează debitorului, declarându-le poprite în măsura necesară pentru realizarea obligației ce se execută silit.

Legitimarea procesuală a executorului judecătoresc, conferită de lege, este una limitată și diferită de calitatea subiectelor de drept implicate în poprire, iar poziția sa procesuală nu poate fi confundată cu cea a părților raportului juridic din procedura validării popririi, ale căror demersuri judiciare urmăresc să protejeze drepturi și interese proprii în justiție.

În cadrul cererii de validare a popririi, executorul judecătoresc, ca organ de executare, nu este titularul dreptului pretins, nu are interese proprii și nu are calitatea de parte în proces, deoarece acesta este un participant la executarea silită, potrivit art. 644 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă și acționează în exercitarea atribuțiilor conferite de stat în procedura executării silite, potrivit investiției sale, în numele și interesul creditorului, ca titular al titlului executoriu și care are poziție de reclamant în procedura de validare a popririi.

Sesizarea organului de executare silită de către creditor cu cererea de executare silită, prin care solicită concursul statului în realizarea și concretizarea titlului său, deși generează un raport juridic între creditor și executorul judecătoresc, nu poate schimba faptul că acesta din urmă va acționa doar asemenea unui mandatar, căruia statul i-a delegat atribuția de îndeștinire a unei componente a justiției, ca serviciu public. Actele procedurale emise de acesta, în considerarea competenței sale funcționale în procedura executării silite, sunt realizate exclusiv în beneficiul creditorului care l-a investit cu cererea de executare silită, și nu în scop de valorificare a unor drepturi proprii, astfel încât efectele demersului său, relativ la validarea popririi, se produc exclusiv în patrimoniul creditorului. Regimul juridic al exercitării activității desfășurate de executorul judecătoresc impune acestuia manifestarea unui rol activ în tot cursul urmării, rol care este, *de lege lata*, în mod expres reglementat în art. 627 din Codul de procedură civilă.

Dată fiind existența celor două raporturi obligaționale de tip creditor-debitor ce sunt de esența popririi, părțile raportului juridic de executare silită rămân însă aceleași: creditorul și debitorul, alături de terțul poprit. Tocmai pentru acest motiv, când sesizarea instanței cu cerere de validare a popririi este realizată numai de către executorul judecătoresc, în calitate de reclamant trebuie citat creditorul, iar în calitate de intimat debitorul și terțul poprit, deoarece executorul judecătoresc nu acționează ca parte a procedurii execuționale, fiind plasat în afara raporturilor juridice existente sau care iau naștere între subiectele de drept cu ocazia validării popririi.

Prin urmare, executorul judecătoresc, deși investit prin lege să îndeștinească un serviciu de interes public — ducerea la îndeștinire a obligațiilor prevăzute de titlul executoriu — serviciu pentru care a fost investit de către o autoritate publică (Ministerul Justiției), îl reprezintă pe creditor în derularea raportului execuțional care s-a născut între creditor și debitor și acționează în interesul unei bune administrări a justiției, reprezentând un organ auxiliar al acesteia pentru ducerea la îndeștinire, prin intermediul mijloacelor juridice prevăzute de lege, a dispozițiilor civile din titlurile executorii.

20. Relativ la activitatea desfășurată de executorii judecătorești, Curtea Constituțională, sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 188/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a statuat (a se vedea Decizia nr. 631 din 26 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 1 august

2007), în concordanță cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, că activitatea executorilor judecătorești constituie „un element esențial al statului de drept”, iar, întrucât aceștia nu dețin forța publică coercitivă, „statului îi revine obligația de a lua toate măsurile necesare pentru ca ei să poată duce la îndeplinire sarcina cu care au fost învestiți, în special prin asigurarea concursului efectiv al altor autorități care pot impune prin forță executarea atunci când este cazul, măsuri în lipsa cărora garanțiile de care beneficiază justițiabilul în fața instanțelor își pierd rațiunea de a fi” (Cauza *Pini și Bertani/Manera și Atripaldi împotriva României*, 2004).

21. Sub acest aspect, subliniind importanța executării silite, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, în jurisprudența sa, că dreptul de acces la justiție ar fi iluzoriu și lipsit de eficiență practică dacă ordinea juridică internă a statului, care respectă preeminența dreptului, ar permite ca o hotărâre judecătorească sau un alt înscris care constituie titlu executoriu să rămână neexecutată în detrimentul unei părți. Statul, în calitate de depozitar al forței publice, este chemat să manifeste un comportament vigilent și să-l asiste pe creditor în executarea hotărârii care îi este favorabilă. Așadar, dreptul la executarea unei hotărâri judecătorești este unul dintre aspectele dreptului de acces la justiție și reclamă, prin natura sa, o reglementare din partea statului.

22. În concluzie, recunoscând dreptul executorului judecătoresc de a sesiza instanța de executare cu cereri care țin de executarea silită inițiată la solicitarea creditorului [cu titlu de exemplu: solicitarea privind încuviințarea executării silite — art. 666 alin. (1) din Codul de procedură civilă; solicitarea privind conexarea executărilor privitor la aceleași bunuri — art. 654 alin. (1) din Codul de procedură civilă; solicitarea, în cazul altor titluri executorii decât hotărârile judecătorești, privind accesul la bunurile debitorului — art. 680 alin. (2) din Codul de procedură civilă; cererea privind constatarea perimării — art. 698 alin. (1) din Codul de procedură civilă; cererea pentru luarea măsurilor de conservare și administrare a titlurilor de valoare și de numire, dacă este cazul, a unui curator special — art. 746 alin. (7) din Codul de procedură civilă; cererea de evacuare a debitorului sau a terțului dobânditor din imobilul urmărit — art. 830 din Codul de procedură civilă; solicitarea aplicării de penalități debitorului în cadrul executării hotărârilor judecătorești referitoare la minori — art. 910 alin. (3) raportat la art. 906 din Codul de procedură civilă; solicitarea aplicării unei amenzi judiciare oricărei persoane care nesocotește dispozițiile privind desfășurarea normală a executării silite — art. 188 alin. (2) din

Codul de procedură civilă etc.], astfel cum este și cererea de validare a popririi, legiuitorul nu îi stabilește și calitate de parte în raportul juridic dedus judecății privind executarea creanței față de debitor, dat fiind caracterul de măsură de executare a etapei validării, natura serviciului prestat de către acesta și temeiul juridic în baza căruia desfășoară activitatea de executare silită. Executorul judecătoresc este investit, prin lege, să îndeplinească un serviciu de interes public în mod independent, actele acestuia fiind acte de autoritate publică, ceea ce îi conferă un statut aparte, de vreme ce i-a fost delegată o parte din puterea publică, respectiv cea referitoare la ducerea la îndeplinire a dispozițiilor cuprinse în titlurile executorii.

23. Într-adevăr, pe lângă dreptul executorului judecătoresc de a sesiza instanța de executare, anumite dispoziții procesuale reglementează expres și situațiile în care acesta poate fi chemat în instanță, conferindu-i calitate procesuală pasivă. Astfel este ipoteza reglementată de art. 399 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865 [corespondent art. 712 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură civilă], respectiv cazul refuzului începerii executării silite sau a întocmirii unui act de executare în condițiile prevăzute de lege, precum și ipoteza formulării unei contestații de către creditor împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare [art. 670 alin. (4) din Codul de procedură civilă], în această din urmă situație efectul reducerii acestor cheltuieli de către instanța de executare fiind răsfrânt direct în patrimoniul executorului judecătoresc.

24. Însă, în cazul textului legal analizat, reglementat de art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865 [corespondent art. 790 alin. (1) din Codul de procedură civilă], sesizând instanța de executare cu cerere de validare a popririi, executorul judecătoresc acționează ca un mandatar, în numele și interesul creditorului, în exercitarea atribuțiilor ce i-au fost conferite de lege în procedura execuțională, fiind evident că, din această perspectivă, nu poate fi obligat nici la plata cheltuielilor de judecată în situația în care acesta a renunțat la cererea de validare a popririi ori cererea a fost respinsă de instanță, ca urmare a îndeplinirii obligațiilor de către terțul poprit sau de către debitor.

Problema suportării cheltuielilor de judecată prilejuite de validarea popririi trebuie analizată doar prin raportare la părțile implicate în această formă de urmărire silită și ținând cont de regimul juridic al cheltuielilor de executare reglementat de art. 371¹ din Codul de procedură civilă din 1856, corespondent art. 670 din Codul de procedură civilă, care se va aplica în mod corespunzător.

25. Față de considerentele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 517 alin. (1) din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 2 alin. 1 și art. 7 lit. a) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 460 alin. 1, art. 246 alin. 1 și 3 și art. 274 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, în prezent art. 790 alin. (1), art. 406 alin. (1) și (3) și art. 453 alin. (1) din Codul de procedură civilă, executorul judecătoresc nu poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată, în situația în care acesta a renunțat la cererea de validare a popririi ori cererea a fost respinsă de instanță, ca urmare a îndeplinirii obligațiilor de către terțul poprit sau de către debitor.

Obligatorie, potrivit art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 16 mai 2016.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

